

IEȘIREA DIN INDIFERENȚĂ

Adrian Botez este un poet remarcabil dublat de un critic literar pe măsură, autor al unor studii nuanțat gândite despre Eminescu, Ion Creangă, Ioan Slavici, I. L. Caragiale ș.a. Ca profesor trăitor la Adjud, el coordonează una dintre cele mai incitante reviste școlare din țară, *Contraatac*, ceea ce sugerează și disponibilitățile lui de polemist neobosit. Evident, din această ultimă postură, publicistica lui, foarte bogată în ultimii ani, are subiectivitatea inevitabilă, care îl poate face vulnerabil, supus, la rându-i, la „contraatacuri” dure. În acest spațiu, altminteri, expresia lui literară poate prezenta excese stilistice care atestă graba războinicului care nu are vreme de rafinamente și de perfecțiune stilistică. Importantă devine miza bățăliilor sale într-un context al „demitizărilor” în tot ce este spiritualitate și ființă românească. E, poate, un fel de donquijotism postdecembrist, la care nu prea s-au înghesuit „elitele” noastre culturale, mult mai pragmatice și profitoare de pe urma a ceea ce se numește, cu mare viclenie, *political correctness*. Ei bine, lui Adrian Botez îi pasă de viitorul neamului românesc, cum a început să-i pese, bunăoară, lui Dan Puric, acesta având avantajul susținerii morale a Bisericii Ortodoxe Române, fapt ce i-a îngăduit accesul la mai multe televiziuni, în urma emisiunilor născându-se cartea *Cine suntem* (Editura Platytera, București, 2008). Firește, aceasta a iscat strâmbături din nas din partea elitelor cărora tot ce este românesc le miroase cam urât. În consecință, în vederea unui cronicar de la *România literară*, Dan Puric a devenit, din artistul excepțional care este în realitate, unul de-a dreptul „mediocru”, demn de plâns. Desigur, ideea a fost preluată, triumfal, și prin unele publicații din provincie.

Asemenea „riscuri” și-a asumat și Adrian Botez prin recenta lui carte *Ruguri. România sub asediu* (Editura Carpathia Press, București, 2008). Autorul, așadar, și-a asumat consecințele chiar prin titlu: „Am intitulat această carte *Ruguri* – pentru că *Rugul* și *luminează*, dar și *consumă pe luminător...*”, explică el într-un *Argument unic*. Adrian Botez are credința că România poate fi salvată prin aprinderea cât mai multor astfel de „ruguri”. Din păcate, *rugurile* în România postdecembristă sunt foarte rare și repede înăbușite, caricaturizate de „elite”. Chiar și un *rug* atât de puternic precum cel aprins, de multă vreme, la Paris, de către Paul Goma, a devenit repede „odios” și demn de împroșcat cu toate lăturile lumii.

Cartea lui Adrian Botez a fost alcătuită și arhitecturată din articolele apărute în publicațiile electronice ARP. Citite în ansamblu, ele dobândesc coerență și un suflu care transcende fiecare piesă luată singură. Capitolele se referă la *Religie, Patrie și neam metafizic, Învățământ și cultură, Sociale, Mari probleme spirituale naționale și internaționale, Problema aromânilor. Aromânii – „frați di mumă și di-un tată”, Trecut, prezent, viitor și... soluții de continuitate*. Să vedem câteva argumente ale

ieșirii din indiferență a lui Adrian Botez.

Las la o parte unele teme care, între timp, par să-și fi găsit soluționarea, fie și în coadă de pește, precum „scandalul icoanelor” în școli, care scandal nu e deloc un incident, ci intră într-un ansamblu de atacuri bine gândite și puse la punct de către cei cărora Biserica Ortodoxă Română le stă ca un ghimpe în coastă în visul lor ca aceasta să nu mai constituie păzitoarea ființei românești, *maică spirituală a românilor*, cum o numea Eminescu. Adrian Botez rămâne la părerea că infiltrarea masoneriei în sânul bisericii nu e de bun augur și el exprimă îngrijorări că noul patriarh ales, după moartea Preafericitului Teoctist, ar putea să orienteze instituția către politica adversarilor noștri, în numele unui *ecumenism* antiortodox. Desigur, nu-l lasă indiferent nici „rătăcirile” recente ale mitropolitului Nicolae Corneanu, ca și ale unor artiști și intelectuali români. Interesant este cazul unui mare artist ca Grigore Leșe, „unicul artist român care mai știe să facă deosebirea între *popular* și *tradițional*”, atras în capcanele lingușirilor și avantajelor oferite prin televiziuni etc., care s-a pomenit în postura de actor în slujba „acestui mare circ new-age-isto-manelist” de la Sibiu, cu pretenții „ecumenice” (p. 26). Unor astfel de manifestări „viclene” Adrian Botez le opune căile firești deschise, cu multe decenii în urmă, de către teologi și ierarhi ai bisericii precum Dumitru Stăniloae și Antonie Plămădeală, cel care nu a rătăcit cu nimic în mișcarea ecumenică europeană, pe care a slujit-o, în numele unuia *ecumenism real*, ca *lucrare teandrică*, de esență *hristică*, nu hegemono-catolică (p. 34). În fața corului de naivi care cred că acceptarea *catolicizării ortodoxilor* ar aduce numai beneficii poporului român, Adrian Botez adoptă o poziție realistă, combătându-l, bunăoară, pe un intelectual de prestigiu ca Ioan Petru Culianu, care în lucrarea închinată lui Mircea Eliade aprecia ortodoxia ca „frână” în calea intrării României în rândul țărilor democratice. „Câtă *orbire*, pentru bietul ambițios și oportunist!!!, exclamă cam patetic autorul. *Noi am zice exact pe dos, că non-ortodoxia țărilor occidentale, le împiedică pe acestea să intre în rândul comunităților autentic liber-democratice, în rândul comunităților cu propensiuni spirituale, spre tămăduirea de gravele lor crize...*” (p. 39). Asemenea aprecieri „paradoxe” își au tâlcul lor, deși par foarte vulnerabile.

Aceeași pasiune pune Adrian Botez în apărarea *Mioriței* și a lui Eminescu, valori supuse derizivității și „demitizării” (pp. 40-45). Fenomenul, crede Adrian Botez, pleacă dinspre ideologiile cu dublu standard din Occident, ideologii bune pentru estici, dar nu și pentru vestici. Teoria se verifică în cazul statului evreu, unde, în realitate, există un stat teocratic menit să apere spiritualitatea iudaică, în pofida a ceea ce se vehiculează ideologic pe plan mondial: „Sub aparența de «democrație» – se ascunde o foarte sănătoasă *Teocrație* – rabinatul fiind instituția

spirituală supremă în stat. Deci autoritatea sacerdotală. În Israel, până și comunismul este un comunitarism înțelept, binefăcător pentru toată lumea israelită. Dar, în primul rând, folositor pentru buna și eficienta utilizare a vlăgii tineretului. *Naționalismul, în Israel, este la el acasă!!!* (pp. 52-53). Prin contrast și spre pierzania României, învățământul românesc a devenit unul antinațional, cu derutarea infinită a energiilor tineretului. Decizionalii români imită cu servilism modele vestice care năruiesc vigoarea spirituală a tinerilor. Autorul citează dintr-un raport al specialiștilor de la Universitatea Columbia – S.U.A., 1990: „Sistemul educațional american este la pământ, este o ruină. Patruzeci de procente dintre tinerii americani care intră la colegii recunosc că nu știu să scrie și să citească corect. Douăzeci și trei de milioane de adulți sunt analfabeți”. Către asemenea „ideal” ne îndreaptă, de aproape două decenii, „reformatorii” învățământului românesc. Și, se pare, au reușit. Americanii au însă avantajul că absorb cu nesăț tineri excepționali din toată lumea, dezastrul nesimțindu-se în economia americană. România este, în schimb, furnizoare de creiere. Nenorocirea, crede Adrian Botez, vine din manualele alternative și din programele haotice. Bașca sărăcirea dascălimii care fuge din sistem lăsând locul unor mediocrități. El vine cu probe din manualele de istorie și din cele de limba și literatura română (pp. 64-71). Ministerul și-a propus, la noi, să distrugă identitatea națională, să transforme tineretul în *turmă*, să declanșeze un genocid cultural, să dea țării analfabeți cu diplomă etc. Și se pare că reușește cu asupra de măsură!

Adrian Botez are și soluții. El propune, de pildă, reunirea de urgență a unor profesori și istorici și critici literari competenți și onești, „neaserviți puterii politice”, pentru a reconstrui un manual unic de limba și literatura română, simplu, coerent, „completabil” și „alternabil” intelectual cu Biblioteca, punându-se capăt afacerilor oneroase ale MEC și ale editurilor

de tot felul (p. 69). Asta o spunea Adrian Botez pe vremea ministeriatului Ecaterinei Andronescu. Dar cine să audă?

În schimb, acolo unde Ministerul reușește, zice autorul, e în „educația pornografică” a tineretului, căruia îi pune la dispoziție, cu generozitate, prezervative! (pp. 71-74). De ce n-ar face-o ministerul când și Uniunea Scriitorilor a ajuns să premieze literatura pornografică?

La fel de incitante sunt discuțiile lui Adrian Botez pe marginea scandalului de tip Dan Brown, cu al său *Cod al lui Da Vinci*, care a făcut prozești și pe malul Dâmboviței și al Bahluiului prin ilustra reprezentantă a „societății civile” Alina Mungiu (pp. 74-80). Un alt semnal de alarmă trage Adrian Botez privitor la agresiunea maghiară în satele de ceangăi din Moldova, în fața căreia guvernele României stau ca simple spectatoare, neglijând adevărul istoric demonstrat, de mulți ani, de un Dumitru Mărtinaș, că e vorba de români siliți să-și părăsească ortodoxia, apoi baștina ardelenescă, păstrându-și, totuși, portul și obiceiurile. (pp. 80-83). Nu-l lasă indiferent nici comedia națională televizată „Cei mai mari români”, nici „țiganizarea” satelor, nici tragedia românilor din Harghita și Covasna, nici fantezista „cumanizare” a istoriei românești întreprinsă de „trepădușul” (cum îl numea Pamfil Șeicaru) Neagu Djuvara, ca să nu mai vorbim de *Raportul Tismăneanu*, croit pe modelul fabulei cu *vulpea păzitoare la găini*, recte kominterniștii condamnând... „comunismul” (adică spiritualitatea națională, Biserica Ortodoxă și pe... Edgar Papu, cel care a făcut pușcărie în închisorile comuniste!). Iată tot atâtea tragi-comedii în fața cărora românii par lipsiți de vlagă și de reacție, lăsându-se prostiți de sirenele unui pseudo-europenism al marilor șarlatani din istorie.

Adrian Botez e unul dintre cei care nu se lasă aromiți și păcăliți. Nu e puțin lucru!